

Őszi esték

*Túl sok van mindenből.
Még ezekből az őszi estékből is, amelyek
úgy zuhannak elém egymás után,
mintha valaki
egy örvénylő, kósza varjúcsapat sűrűjébe
lövöldözne vaktában bele.*

*Élettelenül hullnak alá egyenkint
a magasból, s megmerevedett lámpaszemekkel
nézik göcsörtös fáimat. Tollazatuk
szanaszét hever az udvaron,
s belemosódik a föld lágy aurájába,
bele testembe – én vagyok tán az esti udvar is?*

*Én, én az égi árnyékok lakóbelye, ahol nappal is
nagy lábú pókok lépkednek virágaimon?
Édesem, válts meg engem, hadd legyek újra,
aki voltam: nem föld, nem világ, nem titok,
hanem, aki almát hámozott neked villanyfénynél,
és válladon áthajolva
Ady Hóvár bérceit láthatta nagymessziről.*

*Vad tornádók táncolnak most a tengereken,
a Föld elzüllött lángelméi.
Ne engedd, hogy rontásuk megérintsen,
ne engedd, hogy örültségüket megkívánjam.
Ha estéim meghalnak is, úgy haljanak,
ahogy a szeretők, ha nincs más választásuk.*

Ha minden így marad

*Péntek van újra,
feszült és szálkás délután.
Hová, merre forduljak,
hogy kiláthassak magamból végre?*

Minden égtájról felbők
és szakadozott képek sodródnak elém.
A Császár tó fölötti égből
szíjat hasít ki épp egy vércse,
s vijjogva játszogat vele,
lengeti,
lebegteti,
viszi léhán a temető fölé.
Fordulj északnak! – kiáltanék neki haraggal
föl a magasba – hisz a Vértes fölött
sokkal tágasabb és kökényesebb az ég,
tiéd lehet ott minden isten arca,
de hangomat a völgyből
halottkísérők éneke nyomja el:
„Az embereket te meghagyod halni,
és azt mondod az emberi nemzetnek,
legyetek porrá, kik porból lettetek!”

Hirtelen mintha kő zubanna mellém az égből,
füstölő kő vagy kárhozat.
Hársvirágok csokra helyett
megint a gyászvirágok csokra,
és fácánok tolla helyett
megint a fakó elégiák.

Lassan-lassan már a szülőhelyem is
országos romkert,
szétdobált, királyi csontok nélkül is
züllő temető.
Maradék erdeiből
kivesztek rég a fejszék,
és kiveszett már a múlt is.

A harangjai is csak alusznak némán
a jó levegőn.

Ha továbbra is így marad minden,
az életemet kiszárítja a napfény,
kiszárítja számat és szemeödrömet,
s elporlok magam is.

A két harmonikás

*Itt van, itt ez a tenger!
Magányos vándor.
A végtelenségről beszél nekem már
órák óta.
Hány köves szigetnek, hány csupasz öbölnek
elmondhatta már ugyanezt!
Hány ámuló, zöld pillantású nőnek,
aki messziről érkezett ide!*

*Láttam már ilyen
megvesztegethetetlen harmonikást.
A zámolyi faluvégen játszott magának
egy zabkévén ülve,
s nézte közben az eget,
mintha a felhők röpködő kottáit nézné.
Emlékszem: a bal füle mögött
óriási luk volt,
belefért volna egy háborút túlélő,
kolduló cserebogár.*

*Hallgatom, hallgatom a tengert,
és látom az öreg vándor táncoló ujjait.
Fönt, a magasban arctalan tüzek futkosnak egy irányba,
futnak, futnak a végtelen felé.*

És a világe leszünk újra

*Mi maradt nekünk megint az évből?
Semmi, csupán egy szemvillanásnyi nyár
s két bokros domb között
egy zümmögő mező.*

És séták és kutyák és fácánok, abogy
eltűnnek szemünk előtt
a vállig érő fűben,
és két-három parázsló naplemente,
amelytől megpörkölődik
a rétibéjék tolla.

De néha, amikor a Nagykevély mögül
megkondul egy-egy sóvárgó harang,
szemünk láttára
székesegyházak bújnak elő a földből,
mint titáni csigák,
foszforeszkáló szarvaikkal.

És máris csillagok ereszkednek le sárgán
elhomályosult városokra,
és susogni kezdenek északon, fenn az erdők,
s jeltelen sírjából váratlanul Mozart lép elé,
leomló parókája: lidérces vízesés.

És a világé leszünk újra,
sok-sok világé az elvadult mezőn.
Egy gólya szárnyal lassan a bécsi dóm felé,
szárnyain virágpör száll,
s a tóból néhány vízcsepp.

Mindent tudunk már

*Mindent tudunk már,
mindent, mindent.
De így is maradt még egynéhány titok:
vajon, hol vágtatnak most
hajdani vadlovaink,
amelyeket a villámok is megcsodáltak?*

Nyár izzik körülöttem,
nagyfeszültségű, nyári dél;
zenét hallgatok, dübörgő rapszodiákat,
Vajon az óceánok zajonganak-e bennük,
vagy éppen ők,
a teremtőjüket faképnél hagyó lovak?

Elképzelem, hogy minden pusztai fűszál csúcsán
egy pillangócska ül,
s ott pusztul el a patájuk alatt.

De ők, a vadlovak, csak robognak tovább.
Sörényük föl-fölcsapódik a porfelbők fölé.
Istenem, legalább valaki sejti-e,
hogy mennydörgéses útjuk
milyen világok felé kanyarog?

Hajrá, tücsök, tücskeim!

Berendezett, szép nyári éjszaka:
a Fiastyúk,
a Göncöl a helyén,
a kimerült hegyi kút a Holdra bámul
s az el-elbóbiskoló Halál
le a völgybe.

Tízezer tücsök
egy óriási sziklát
fordít ki épp a földből,
hogy cirpelésükhöz
fenséges díszletük legyen.

Boldogan kiáltok oda nekik:
hajrá, tücsök! tücskeim, hajrá!
ti vagytok az én bujtogató mestereim,
attól se rettentek meg,
ha nagymessziről vulkánok morognak rátok.

*Órültek vagytok, amilyen
én szerettem volna lenni mindig,
fekete lángok őrzői a földön,
akik ha egyszer föltérdepeltek a porból,
utánatok emelkedik a por,
utánatok emelkednek az ércék,
és hang lesz mindenből,
ami csönd volt vagy néma fájdalom.*

*Hang, hang és zsarnoki örömóda,
hogy nem múlik el mégsem a világ,
életben tartja zengő ciripelésetek,
mint tavaszt a kiáltozó vadmadarak.*